

ANUNȚURI

Sâmbăta aceasta au fost pomeniți, la 40 de zile de la trecerea la Domnul, frații noștri **Ioan** și **Vaselena**. Dumnezeu să-i așeze cu drepții!

De două săptămâni **s-a reluat pictarea pereților laterali** ai Bisericii. Din această cauză, transmisiile online ale slujbelor s-au întrerupt pentru o vreme.

ȘTIRI

• **Joi, 20 mai, s-a împlinit un an de la mutarea la Domnul a Părintelui Arhiepiscop Pimen al Sucevei și Rădăuților.** Patriarhul României l-a numit „Părinte al Bucovinei și prieten al Sfinților Putneni”, subliniind că proclamarea canonizării Sf. Ier. Iacob Putneanul și a Sf. Cuv. Sila, Paisie și Natan de la Sihăstria Putnei a fost „o încununare a lucrării sale de părinte spiritual al Bucovinei”.

• Pro Vita Iași și Departamentul Pro-Viață al Arhiepiscopiei Iașilor au început **lucrările de construire a unei case-maternități**, pentru femeile însărcinate - aflate în situații de criză, din această eparhie. Casa „Sf. Emilia” va putea adăposti temporar 12 femei, care vor fi ajutate material, atât pe perioada sarcinii, cât și după nașterea copilului. „Vrem să ajutăm, nu să judecăm” este moto-ul acestei acțiuni. Construcția va costa aproximativ 550.000 Euro, iar terenul va fi oferit de către Arhiepiscopie.

• În localitatea Korce din Albania, a avut loc **dezvelirea bustului preotului mărturisitor Haralambie Balamace** (despre care am scris acum câteva numere), care a suferit martiriul, alături de alți câțiva aromâni, care doreau biserică și școală în limba maternă, înainte de primul război mondial. PS Episcop Vicar Varlaam Ploieșteanul, ambasadorul României în Albania și membri ai comunității aromânilor din zonă au fost prezenți la cinstirea acestui martir al Bisericii. *Basilica.ro*

LIBRĂRIA LOGOS
ne recomandă

SAVATIE BAȘTOVOI, **Fata cu elefant. Poveste de împăcat îndrăgostiții**

O poveste suprarealistă încărcată de simboluri și jocuri de imaginație, unde visele copilăriei devin realitate. Prințul pe cal alb există, elefanții zboară și tot ce-ți dorești se întâmplă. O înșiruire plină de poezie, suspans și răsturnări imprevizibile ce transformă lectura într-un joc de emoții răscolitor.

Marile mituri legate de iubire, pierderea inimii și a propriei identități în dorința oarbă de a-l regăsi pe cel iubit sunt scrise în cheie infantilă, plină de naivități diafane și dialoguri caraghioase, care te fac să râzi și să plângi, în care se va regăsi oricine a fost îndrăgostit măcar o dată.

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

Numărul 18 (XXXVII) 23 mai 2021

MAXIMINA

Foaie ortodoxă pentru suflet

„Suntem tot mai singuri în această exacerbare a personalității, care are la bază demonizarea societății.”

Vindecarea paraliticului și SINGURĂTATEA omului contemporan

Cuvânt al Păr. Gheorghe Calciu, mărturisitorul

Ceea ce e mai dramatic în toată această pericopă evanghelică e singurătatea bolnavului. Ați auzit? „Doamne, n-am pe nimeni care să mă arunce în apă și până să mă cobor eu, altul intră înaintea mea”. **Cea mai tragică postură a omului este singurătatea, izolarea lui totală.** Sf. Ciprian al Cartaginei spune că <u>fiecare cade singur, dar ne mântuim în comunitate, în comunitatea Bisericii.</u> A fi singur înseamnă a cădea, a te pierde. A fi singur înseamnă a nu te gândi decât la tine, pentru că ești copleșit de suferința în care zaci. Ești copleșit de inutilitatea vieții. Pentru că o viață trăită singuratic, dacă n-ai pe Dumnezeu cu tine, este o viață inutilă, pierdută. O viață al cărei sens a dispărut în clipa în care te-ai însingurat.

Acest bolnav n-avea nici măcar o rudă, un prieten care să-l ia în clipa în care apa s-a tulburat și să-l arunce în apă, ca să se vindece. De câte ori nu suntem noi în aceeași situație? De câte ori nu suntem singuri și bolnavi și nu putem, și nu avem pe nimeni să ne ajute să ne vindecăm, să ne scape de suferința noastră? Sau în singurătatea și durerea noastră nu avem pe nimeni cu care să facem părtășie, căci, așa cum spune un proverb german, o durere împărtășită este înjumătățită, iar **o durere neîmpărtășită e o durere dublă**. Așa era cu omul acesta.

Dar, cu multă milostivire, Hristos l-a întrebat: „Vrei să te vindeci?”. O întrebare în acest sens, adresată unui bolnav, pare inutilă. Firește că vrea să se vindece. Dar aluzia Mântuitorului era la altceva. Omul acesta era bolnav pentru păcatele lui, și când a fost întrebat: „Vrei să te vindeci?”, Mântuitorul l-a întrebat în fond: „Vrei să te vindeci de păcatele tale?”. Dovada că așa este, vedem mai târziu, când Mântuitorul l-a întâlnit în templu și i-a spus: „Iată,

<u>Sf. Inochentie al Odessei</u> (†25 mai 1857)

*„**Spălat și umezit de apele primăverii, pământul** începe a se acoperi cu verdeață și cu flori; toate locurile de pe el capătă o vedere frumoasă și sunt în stare a da adăpost și a pricinui plăcere, ba adesea și hrană călătorului. Același lucru se petrece și cu **sufletul spălat de lacrimile pocăinței**; cugete și simțiri curate îl îmbracă din cap până în picioare; din acestea, asemenea unor flori mirositoare, se ivesc felurite făgăduințe și fapte frumoase.”*

*„Lumina harului nu se aseamănă cu lumina înțelepciunii pământești care, ca lumina lămpilor de stradă, luminează în vremea nopții, dar nu încălzește deloc, nefiind în stare a da viață nici măcar unui firicel de iarbă. Dimpotrivă, **unde strălucește harul lui Hristos, acolo întreaga ființă a omului se schimbă și ajunge într-o așa stare, precum natura în vremea primăverii.** Atunci însuși omul simte că se petrece ceva neobișnuit cu el, că se apropie de un fel de înnoire și regenerare.”*

te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuieşti, ca să nu ţi se întâmple ţie ceva şi mai rău!".

Ceea ce este iarăşi tulburător, şi pentru noi şi pentru alţii, este că, în clipa aceea când Iisus a vindecat un bolnav de 38 de ani, în loc ca cei care-l vedeau să se bucure că un om şi-a recăpătat sănătatea, fariseii şi cărturarii s-au supărat şi au spus: „De ce umbli, de ce îţi ridici patul sâmbăta?". N-au spus: „Ne minunăm că eşti vindecat! Da, mergi şi Îi mulţumeşte lui Dumnezeu!". I-a interesat numai formalismul Legii, care zicea ca în zi de sâmbătă să nu lucrezi. **Ei sacrificau fiinţa umană pentru respectarea acestei Legi**.

Şi l-au întrebat: „Cine te-a făcut sănătos?". Prima dată, cel vindecat n-a ştiut ce să spună. Dar când Iisus l-a întâlnit în templu, el s-a dus la iudei şi le-a spus: „Iată, Iisus este Cel care m-a făcut sănătos!". Nu era un denunţ prin care îi punea pe iudei pe urmele lui Iisus, ci era numai dorinţa cuiva de a spune în faţa tuturor: „Acest Om m-a ajutat! Acesta m-a vindecat! Acesta a stat lângă mine în nenorocire!". **Simţim nevoia să spunem lucrul acesta când cineva ne-a ajutat.** Simţim nevoia să mărturisim minunea. Nu pentru laude, ci **pentru că am scăpat din singurătate, din boală şi din durere!** Simt nevoia să spun cine m-a ajutat, cine m-a adus la credinţă, cine m-a scăpat din păcate şi din ticăloşia inimii mele. Un preot, un credincios, un prieten... Simt nevoia să spun: „El m-a salvat!". Aşa a fost şi cu acest bolnav.

Iubiţi credincioşi, din ce în ce **societatea contemporană ne izolează tot mai mult.** Din ce în ce toate autorităţile încearcă să ne izoleze. Să ne facă mai singuratici, să fim mai puţin legaţi unii de alţii, să nu comunicăm, pentru că toate autorităţile încearcă să fie totalitare, să te poată conduce. Comunităţile se conduc mult mai greu decât indivizii izolaţi, de aceea autorităţile încearcă să ne izoleze.

Comuniştii au făcut-o prin violenţă. Occidentalii nu o fac prin violenţă, ci **prin această formă de a te declara pe tine unic, că ai toate drepturile, că eşti independent**. Să fii izolat, să nu fii legat de părinţii tăi, să nu asculţi de ei dacă eşti copil, să nu te supui nimănui, pentru că tu eşti o fiinţă liberă. O libertate greşit înţeleasă este o revoltă împotriva lui Dumnezeu, este nihilism. De aceea s-a ajuns la formele la care s-a ajuns, la toate crimele care bântuie în lume. **S-a rupt legătura umană cu cei lângă care trăim.** S-a rupt relaţia sufletească dintre mine şi frate, dintre mine şi părinţi, dintre părinţi şi copil, dintre prieten şi prieten. Suntem tot mai singuri în această exacerbare a personalităţii, care are la bază demonizarea societăţii.

Să încercăm să rămânem uniţi. **Să rămânem uniţi în comunitatea Bisericii,** pentru că Biserica este singura grupare socială pozitivă. Toate celelalte grupări duc la autodistrugere. Toate încearcă să distrugă fiinţa umană, să facă din ea un instrument, un simplu şurub în mecanismul acesta complicat al societăţii umane. Să rămânem uniţi prin credinţă şi prin dragostea unuia faţă de altul, prin Iisus Hristos.

TAINELE CREAŢIEI

Din Omiliile la Facere ale
SF. IOAN GURĂ DE AUR

Să primim cu multă recunoştinţă cuvintele Scripturii. Să nu depăşim măsura noastră, dar nici să iscodim cele mai presus de noi, aşa cum au păţit duşmanii adevărului, care, voind să cerceteze totul cu propriile gânduri, nu s-au gândit că este cu neputinţă omului să cunoască desăvârşit creaţia lui Dumnezeu.

La început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul..

Să nu iscodim, ci să credem în cele ce s-au spus. Dumnezeu este Cel ce face şi preface pe toate şi le rânduieşte pe toate după voinţa Lui. Nu spune nimic de puterile nevăzute. N-a spus: „la început a făcut Dumnezeu pe îngeri sau pe Arhangheli". Nu fără rost, nici în zadar ne-a deschis nouă această cale de învăţătură.

Vorbea iudeilor, unor oameni îndrăgostiţi peste măsură de cele din lumea aceasta, unor oameni care nu puteau să-şi închipuie nimic spiritual. De aceea Moise îi duce deocamdată de la cele materiale, la Creatorul universului, pentru ca din creaturi, cunoscând pe Meşterul întregului univers, să se închine Celui ce a lucrat totul şi să nu se mai oprească la creaturi.

Totodată, prin cuvintele „la început a făcut Dumnezeu cerul şi pământul", a smuls de la început toate ereziile care aveau să răsară în Biserică, prin cei care spun că materia a preexistat.

Dumnezeu a făcut lumea pentru un scop cu totul contrar de cum obişnuieşte să lucreze omul. A întins mai întâi cerul şi apoi a zidit pământul, **mai întâi acoperişul şi apoi temelia**. Cine a mai văzut? Cine a mai auzit aşa ceva? Niciodată nu s-ar

Interesul producătorilor pentru acest subiect este divers: de la dorinţa de a impresiona prin aducerea în faţa marelui public a ceva nou, de senzaţie sau chiar unicat, până la oferirea sinceră a unor producţii care să „impresioneze" latura sufletească şi din care să izvorască caracteristica spiritului uman, altruismul şi într-ajutorarea.

Filmografia despre care vorbim o putem împărţi, pe lângă genul de film artistic şi documentar, în filme cu autism şi filme despre autism. Evident că, cel mai aproape de ceea ce dorim să vedem şi să aflăm ar fi *documentarele*, ele fiind cele mai fidele realităţii, surprinzând cazuri concrete, relatări, mărturisiri, unde personajele sunt cele adevărate. În ceea ce priveşte *filmul artistic*, acesta se diferenţiază în film despre autism, în care sunt prezentate secvenţe din viaţa unui persoane cu autism, de cele mai multe ori, dacă nu aproape de fiecare dată, acestea sunt inspirate din cazuri reale, şi în filmul cu autism. Acesta din urmă este departe de a prezenta problematica autismului din perspectiva unui personaj, ci mai degrabă, pe lângă povestea filmului, de obicei, ficţiune, este inclus, secundar, şi un personaj care are autism.

Lăsând documentarele la o parte, ca fiind o categorie directă şi înţeleasă ca atare, filmele la care m-am gândit să le prezint fac parte din genul de scenarii despre autism. Aici, personajele prind o nouă viaţă, iar actorii se străduiesc, uneori după ani de repetiţii în pielea personajului, să prezinte un crâmpei din marea şi diversa dramă a acestei tulburări. Majoritatea scenariilor cuprind personaje care au sindrom Asperger, una din categoriile de tulburări din spectrul autist, care se poate regiza mai uşor. Această formă de autism se manifestă prin anumite caracteristici care sunt mai accesibil de interpretat şi care pot reflecta mai uşor geniul din această tulburare; sindromul Asperger ca şi Autismul înalt funcţional si Sindromul savantului fiind mai degrabă abilităţi decât dizabilităţi, punându-se accent pe o anumite abilitate, care se dezvoltă la aceste persoane în mod cu totul diferit decât la persoanele tipice.

Producţiile sunt în general americane, de acolo de unde s-au făcut primele cercetări, primele demersuri şi s-au dezvoltat terapiile specifice pentru astfel de persoane.

Filme care să prezinte alte forme de autism (autismul atipic) decât Asperger sau Înalt funcţional sunt lesne de înţeles, mai greu de realizat, întrucât modul de manifestare este mai complex de imitat de către actori, în general acesta manifestându-se la copii. Cu toate acestea, ***În lumea tăcerii*** (2004), în original „Miracle run", inspi-

rat şi acesta dintr-un caz real, protagoniştii sunt doi copii gemeni, Steven şi Phillip a căror tânără mamă, de curând despărţită de soţ, luptă cu toate forţele şi pe toate căile (problemele şcolare, terapia, integrarea în societate) pentru a dărâma prejudecăţile despre această afecţiune şi pentru a demonstra tuturor că, băieţii ei merită a doua şansă. Aceştia, ajunşi la finalul filmului aproape de adolescenţă, demonstrează că a fi autist nu te împiedică să cânţi la chitară şi să joci şah, şi mai ales, cât de mult ajută perseverenţa şi încrederea pentru a învinge şi cele mai grele şi dificile obstacole ale vieţii, arătând tuturor că miracolele sunt posibile.

DIZABILITATEA,

***drumul spre cunoaştere prin arta cinematografică* (II)**

My name is Khan (2010) este o altă producţie relativ recentă, indiană, viaţa unui tânăr musulman cu Asperger, cu complicaţii pe latura socializării, Rizwan Khan (Shahrukh Khan) care se luptă să arate că, deşi este musulman, nu este terorist şi nu prezintă un pericol public, cu toate că manifestările sale autiste îl fac susceptibil. Filmul este o pledoarie împotriva rasismului, a diferenţelor religioase şi culturale sub semnul unor manifestări autiste, nevinovate şi inofensive.

Mai pot enumera aici dintre filmele despre autism şi ***Adam*** (2009), unde scenariul filmului a fost inspirat în urma unui interviu auzit de producător la radio cu o persoană cu Asperger, aşa cum este şi personajul filmului, un tânăr inginer la o companie producătoare de jucării, Adam Raki (Hugh Dancy), care se luptă între dificultatea de a comunica cu celelalte persoane din jurul lui şi dragostea (fixaţia) lui de explorare a spaţiului.

I am Sam (2001), Sam Dawson (Sean Penn), cu mintea unui copil de 7 ani, cu obsesie pentru Beatles, îşi dă seama de limitările sale şi încearcă să o ajute pe fiica sa să se poată realiza în viaţă, acolo unde el n-a putut, prin intermediul unei avocate.

Laura Chîlnicean

GHEORGHE JIMBOIU – *rugătorul inimii*
(†27 mai 1963)

Cea mai frumoasă figură de la Târgu-Ocna, după Valeriu, a fost Gheorghe. Simt că nu am date suficiente pentru a contura acest portret. Venea din Oltenia. Fiu al unei văduve cu mici posibilităţi materiale dar mare la suflet, care s-a chinuit toată viaţa ca să-şi ţină unicul copil în şcoli. Prima oară Gheorghe a intrat în puşcărie în 1941, apoi s-a eliberat şi a revenit în 1949.

La început s-a distins atât prin ţinuta lui demnă, cât şi prin strădaniile sale sufleteşti. **Se ruga mult, cerceta cărţile sfinte şi adâncea problematica creştină**. Deşi modest, personalitatea lui se impunea de la sine. Era tăcut dar punctul lui de vedere avea mare greutate. Părea un mistic prin excelenţă dar se dovedise deopotrivă dinamic şi bun organizator. Spiritul său de sacrificiu nu avea margini. Ştia să fie prieten şi deschidea uşor inimile oamenilor. Mulţi căutau să şi-l apropie.

După ce s-a eliberat a intrat la facultate şi **s-a impus cu autoritate atât printre colegi cât şi printre profesori**. Când lua cuvântul la seminarii era ascultat cu luare-aminte. În anii 1944-1949 Gheorghe conducea studenţimea din Braşov. Se pregăteau de luptă contra comuniştilor. La primul val de arestări din 1948 a scăpat vigilenţei Securităţii. Erau vremuri tulburi. Mulţi tineri au luat atunci drumul munţilor, constituindu-se în grupuri de partizani. Viaţa în munţi era grea. Ţara era înfierbântată şi gata să se răstoarne, dar avea nevoie de ajutor din afară, care însă nu a venit. De multe ori eroismul românilor a fost zidul de apărare al Europei, când împotriva barbarilor, când împotriva turcilor şi acum venise rândul ruşilor. Eram însă sub ocupaţie rusească şi fără sprijin militar. Nu era de conceput o acţiune contrarevoluţionară. Fără a avea nici o ieşire, românii au fost arestaţi în valuri. Întemniţarea lor a anihilat orice rezistenţă în popor şi astfel s-a putut construi socialismul.

Gheorghe a fost şi el arestat în 1949 la Braşov. În fond nu făcuse nici un act criminal, pregătise însă rezistenţa. Şi n-a fost iertat pentru această cutezanţă. A fost supus timp de un an unei anchete dure care i-a distrus sănătatea. În timpul torturilor s-a rugat cu putere şi spunea că a simţit real ajutorul lui Dumnezeu. A primit 15 ani de muncă silnică şi a fost adus la Târgu-Ocna, căci pe lângă ciroza hepatică se îmbolnăvise şi de T.B.C.

Între noi s-a distins din primul moment. **Rostea zilnic, pe lângă rugăciunile obişnuite, de cinzeci**

de ori Psalmul 50, dedicându-l de fiecare dată unui om sau unei cauze. Se ruga uneori în pat, alteori la plimbare, numai să fie liniştit. Era senin şi evident desprins de cele lumeşti. Credea nelimitat. Izvorau din el **curăţie şi înţelepciune, bunătate şi severitate, pace dar şi luptă, certitudine dar şi neobosită căutare**. Înseta după apele cele mai adânci ale vieţii lăuntrice. **Când a aflat de rugăciunea minţii a început s-o practice, înlocuind treptat Psalmul 50. Înainta repede şi intens**. În curând a ajuns să o rostească în inimă. Simţea un plâns răcoritor curgând înăuntru. Vedea lumina lăuntrică. Se bucura de darurile Duhului Sfânt. Dumnezeu îi dezvăluia adânca orânduire a lumii şi a omului. Se bucura că trăieşte, că e om şi creştin. Era feciorelnic şi hotărât să rămână toată viaţa al lui Hristos. Căci râvna lui pentru Dumnezeu îl mistuia cu slava vieţii veşnice.

Totuşi rămânea un luptător. Pe lângă preocupările strict sufleteşti, căuta febril formulele de viaţă socio-politică creştine. Ţintea spre o alcătuire armonioasă, religioasă a lumii. **Împreună cu Valeriu s-a decis să slujească toată viaţa pe Hristos şi Biserica**. Nu voia să ajungă monah ori cleric, ci găsea că misiunea sa, deşi celib, este ca mirean. În discuţii repetate căutau amândoi coordonatele creştinismului viitor şi metodele de realizare. **Amândoi erau plini de duh, dar Valeriu excela în cuvânt, iar Gheorghe în faptă.**

Într-o perioadă a fost luat de Securitate şi chinuit pentru a deveni delator dar răspunsul său ferm şi definitiv l-a salvat. Între noi el era un fel de catalizator prin darul său de a se împrieteni cu toată lumea. Ştia să se comporte diferenţiat de la om la om. În apropierea lui te simţeai bine şi-ţi puteai deschide sufletul.

Din Târgu-Ocna a fost dus la Caransebeş şi apoi la Aiud. Pe oriunde a trecut a lăsat o impresie frumoasă. Deşi era atât de modest, totuşi personalitatea lui s-a impus. I-a ajutat pe mulţi să descopere puterea Rugăciunii lui Iisus, a contribuit la formarea conştiinţei creştine şi a fost o pildă de dârzenie sufletească. Adesea a stat laolaltă cu oameni răi ori cu delatori care l-au chinuit şi l-au provocat, dar pe care i-a dominat cu bunul lui simţ, cu tactul lui iscusit, cu marea sa putere de dragoste. Deşi iubea mai presus de toate rugăciunea, era sociabil, amabil, preocupat de problemele actualităţii şi de perspectivele de viitor. Cei care i-au fost în preajmă în acei ani vorbesc despre el ca despre un om excepţional.

În anii aceia regimul alimentar din Aiud era mizerabil, izolarea totală, tensiunea permanentă, încât ciroza sa făcea progrese. După 15 ani de detenţie, când mai avea câteva zile până la eliberare, era atât de epuizat încât l-au dus la infirmieria închisorii. Aici însă nu a durat mult şi s-a stins, conştient, împăcat, fără oscilări şi încredinţat că în lume va birui Hristos. Este înmormântat fără cruce în cimitirul politic din Aiud, pământ care a primit o bună parte din floarea neamului românesc din acest secol.

Noaptea, dacă te trezeai, îl vedeai şezând, cu capul în piept: spunea rugăciunea. Era de o curăţie rar întâlnită. (Pr. Mihai Lungeanu)

putea face aşa o clădire omenească! Dar când Dumnezeu porunceşte, toate se pleacă, toate se supun voinţei Lui. Să nu iscodim, dar, operele lui Dumnezeu cu mintea noastră o-menească, ci povăţuiţi de operele sale, să Îl admirăm pe Meşter.

Şi pământul era netocmit şi gol...

Spune-mi, te rog, pentru ce a făcut Dumnezeu cerul luminos şi desăvârşit, iar pământul netocmit?

N-a făcut-o fără de rost nici pe aceasta, ci pentru ca, aflând tu puterea Lui creatoare din partea cea mai bună a universului, să nu te îndoieşti, nici să socoteşti că pământul s-a făcut aşa din pricina slăbiciunii puterii Lui.

De altfel, şi pentru alte pricini a făcut pământul netocmit. Pământul este mama şi hrănitoare a noastră. Din el am fost făcuţi şi din el ne hrănim, el ne este şi patrie şi mormânt de obşte. În el ne întoarcem iarăşi, după ce ne-am îndulcit din el cu mii şi mii de bunătăţi. **De aceea Dumnezeu a arătat pământul netocmit şi gol, ca nu cumva oamenii, din pricina nevoii ce au de el, să îl cinstească mai mult decât merită**. Ca nu cumva să socotească binefacerile lui datorate naturii pământului şi nu datorită Celui ce l-a adus din nefiinţă la fiinţă. *(va urma)*

Nevoinţa de o viaţă
Sf. Simeon cel din Muntele Minunat (†24 mai 592)

„Dumnezeu, creându-l de la început pe om, a pus în inima lui mintea drept conducător, ca pe nişte cai şi vizitii ai întregului nostru trup – carul [fiind] format din patru roţi, din uscat şi umed, cald şi rece, prin care alergăm până la despărţirea sufletului de trup, dintre încheieturi şi măduvă – deosebind, prin mintea conducătoare, asaltul gândurilor bune şi al celor rele, şi încercând cele dinlăuntrul nostru, pe cele care sunt bune, dar şi pe cele care nu sunt astfel. Şi, ca într-un car, ţinând gândurile ca pe nişte frâie, ne rostogolim către cărările voilor noastre. Aşadar, în ce chip vizitiul este stăpânul carului, la fel şi cugetul evlavios este stăpân peste patimile noastre.”

Sfântul Simeon din Muntele Minunat s-a născut în anul 522, în Antiohia Siriei. Încă de la şase ani, a mers la mănăstire şi, ucenicind la un stâlpnic a început a se deprinde cu petrecerea cea grea şi cu răbdarea. Şi avea adesea, dumnezeieşti arătări, care-l povăţuiau spre cele ce trebuia să facă şi-l îndemnau să aleagă cele bune şi să fugă de cele rele. Şi, nădăjduind Simeon să urmeze părintelui său, la vârsta de şapte ani a cerut să i se facă un stâlp în apropierea celui al cuviosului Ioan. Şi se arăta atât de blând, încât şi fiarele cele sălbatice veneau la el fără teamă şi îl urmau ca nişte mieluşei. Deci, a primit, de la Dumnezeu putere să tămăduiască toate bolile, cu rugăciunea. Şi, tulburându-se de neodihnă, de vreme ce mult popor îşi aducea bolnavii la el, a primit poruncă să meargă la Muntele Minunat, la un loc înalt, de pietre seci, unde a zidit o mănăstire cu ajutorul celor tămăduiţi, şi acolo se liniştea, având de acum 20 de ani. Şi, fiind sfinţit preot, în fiecare duminică, după Sfânta Liturghie, primea de la înger pâine cerească din care, gustând de trei ori, nu mai avea nevoie de nici o altă hrană pământească.

Deci, voind să-şi înfrângă toate pornirile trupului, prin trai aspru, s-a urcat şi el în vârful unui stâlp. Şi nu putea sta decât în picioare, sau rezemat de îngrăditura ce-şi făcuse în jurul său, sub cerul liber şi iarna şi vara. Şi niciodată, cât a fost pe stâlp, n-a putut să se culce, ci doar aţipea puţin şi se ruga necontenit. Şi s-a luptat aşa vreme de 66 de ani, iar toată vremea vieţii lui a fost de optzeci şi cinci de ani. Şi-l cinsteau toţi creştinii pentru viaţa lui plină de sfinţenie, iar, adormind a fost plâns, atât de obştea călugărilor, cât şi de mulţimea credincioşilor, care se împărtăşiseră din multele lui daruri duhovniceşti şi proslăveau pe Dumnezeu, pentru mutarea şi aşezarea lui în slava îngerilor.

Cinstitul Cap al Sfântului Cuvios Simeon, cel din Muntele Minunat, se păstrează cu mare evlavie în Mănăstirea Neamţ.

Să avem rugăciunile lui!

I.G.

Durerea unui preot ortodox american

Părintele Josiah Trenham de la Biserica Sf. Andrei din Riverside, vorbește despre:

LECȚIA CALIFORNIEI

- îngrijorătoarea ascensiune a unei minorități

Este un studiu realist, fără menajamente, despre lumea în care trăim și pericolele ce ne așteaptă, dacă nu vom lua aminte la cele despre care ne avertizează părintele Josiah.

M-am născut și am crescut în Los Angeles, California, la fel ca tatăl și bunicul meu.

Los Angeles este locul de origine al revoluției LGBT și centrul internațional al propagandei și activismului homosexual; este principalul producător de cărți și filme cu acest subiect, dar și sediul așa-numitei biserici a homosexualilor, precum și nucleul lor financiar. Niciunde în lume nu au fost înființate atât de multe instituții pentru acești oameni, precum în Los Angeles. De asemenea, virusul HIV a fost descoperit pentru prima dată la un spital din acest oraș. În acest oraș au apărut primele mișcări referitoare la acest subiect și tot aici a avut loc prima paradă gay din lume, în 1966, anul în care m-am născut eu.

Sunt unul dintre cei care au trăit trecând prin această revoluție, **poate cea mai agresivă revoluție** față de regulile civilizației umane dintre toate revoluțiile.

Când m-am născut eu, poliția din Los Angeles efectua anual mii de arestări ale homosexualilor, care își trăiau patima în spațiul public, în parcuri și toalete. Astăzi există aplicații pe telefonul mobil, care îi îndrumă spre anumite toalete din aeroporturi și alte locuri publice din toată America, pentru a-și satisface poftele.

Hollywood-ul din anii '60 încă își trimitea scenariile episcopilor și preoților, pentru a superviza latura morală. Atunci, 75% din căminele americane erau formate din familii tradiționale – soți și soții, tați și mame ale copiilor noștri, iar majoritatea statelor americane aveau legi anti-sodomie și homosexualitatea era văzută ca o infracțiune împotriva firii. Ironic, acum, după câteva decenii, **a considera sodomia o infracțiune este ea însăși o infracțiune.** Până nu demult, americanii știau că există relații trupești împotriva firii și perversiuni, iar acestea niciodată nu se reduceau la aspectul privat, ci aveau întotdeauna puternice consecințe în viața societății.

Aceasta se întâmpla acum 50 de ani. Azi, California este complet schimbată. A devenit paradigma mișcării radicale și a ascensiunii revoluției curcubeului. Nimeni nu trebuie să ignore lecția Californiei, căci vedem același curs al istoriei propagat pe întreg mapamondul.

Revoluția LGBT are un anumit **tipar**: în 1953 apărea primul ziar al acestor oameni. Cinci ani mai târziu, Curtea Supremă a SUA hotăra că acest tip de presă nu mai reprezenta o violare a legii împotriva obscenității. În aceeași decadă au apărut primele conferințe ale homosexualilor, iar în anii '70 în San Francisco existau deja cursuri în cadrul instituțiilor publice – primele de acest fel din lume. De atunci, numeroase universități de stat au preluat aceste cursuri și programe în curricula lor. La Harvard, în 2009, s-a înființat prima catedră de studii homosexuale.

La mijlocul secolului al XX-lea, activiștii LGBT identificaseră **trei principale obstacole** în calea legitimizării homosexualității: *legea, medicina psihiatrică și bisericile.* Ca atare, și-au aruncat forțele asupra acestor trei obstacole. Au devenit tot mai bine organizați și agresivi, întrerupând conferințele psihologilor (mai ales cele care studiau terapia recuperării) și slujbele bisericilor, cu aparițiile lor pline de rușine.

Acest activism agresiv s-a dovedit a fi câștigător. În 1973, Asociația americană a psihologilor a scos homosexualitatea din lista bolilor patologice. În 1975 au fost abrogate toate legile statului California care pedepseau sodomia. Rămăsese biserica... Majoritatea confesiunilor creștine continuau să considere sodomia un păcat și se opuneau legiferării ei, sprijinind familia tradițională.

Pentru că nu a putut să-i convingă pe creștini (și aici menționez că nu doar creștinii consideră sodomia păcat, ci și budiștii, evreii, musulmanii), mișcarea LGBT a început un proces de marginalizare a acestora. Astăzi e la ordinea zilei incriminarea sau ostracizarea socială a celor care gândesc tradițional.

Astfel, mișcarea LBGT s-a dovedit a fi **cea mai intolerantă mișcare** din toate cele apărute în țara mea, deși a debutat cu un apel la toleranță socială. De fapt, dacă analizăm faptele și cuvintele lor de atunci încoace, vedem cât de nesincer este îndemnul lor la toleranță. Cărțile LGBT, atât cele academice, cât și literatura, nu fac decât să critice familia tradițională, să-i aducă acuzații nefondate și să catalogheze opoziția bisericilor față de sodomie drept bigotism. Ei nu făceau apel la toleranță, ci la schimbarea mentalității, la aruncarea la coșul de gunoi al istoriei a tot ce este tradițional și moral, ca nemaifiind valabil.

Au ajuns să intre în biserici, pe jumătate goi și pe jumătate îmbrăcați în călugărițe catolice, au profanat locu-

rile sfinte și altele asemenea, provocând pe cei prezenți acolo, prin atitudinea lor. Aceasta se poate numi toleranță? Nicidecum – ci provocare extremă.

În 1976, autoritățile din Los Angeles au decretat pentru prima dată „săptămâna mândriei homosexuale". De atunci, această „sărbătoare" a devenit națională, iar alte zile legate de comunitatea LGBT sunt sărbătorite oficial în toate școlile din California.

Iată sărbători noi, legi noi, psihologie nouă... Scopul este înlocuirea familiei și vieții tradiționale, alături de o restructurare în esență a mentalității societății. Au reușit să câștige în media, legislație, universități, medicină. Acum se fac presiuni uriașe asupra bisericilor, pentru a nu mai considera sodomia un păcat. Noua imoralitate a fost legiferată și orice opoziție trebuie redusă la tăcere. În California, școlile și universitățile creștine au fost amenințate cu tăierea fondurilor dacă nu se supun noii mentalități.

Sodomizarea Californiei este un proces anti-democratic. Majoritatea cetățenilor nu sunt de acord, dar mișcarea LGBT câștigă tot mai mult sprijinul noilor noștri oligarhi. Există chiar și un ambasador al promovării sodomiei, care se folosește pe plan internațional de acțiunile de voluntariat medical și social, pentru a-și promova ideile în toată lumea.

Cât de jos am căzut!

Acesta este doar un rezumat al unei mișcări de tip vulcanic, care a depășit cu mult visurile inițiatorilor ei. E un blitzkrieg al unei mișcări sociale, o explozie de nebunie colectivă, vulgaritate și perversitate, nemaiîntâlnită până acum - cea mai cruntă invazie păgână din istorie.

Această ideologie **este un iconoclasm cultural și religios**. Activismul lor se împotrivește, în esența lui, religiei și civilizației. Nicio religie sau civilizație nu a legiferat până acum căsătoria între persoane de același sex. Dar această ideologie se arată plină de dispreț și superioritate față de toate religiile și filosofiile care de sute și mii de ani au catalogat sodomia ca păcat și ceva nefiresc. **Ei vor să schimbe gândirea tradițională.** Dar redefinirea familiei prin ideologia LGBT înseamnă o sinucidere socială.

Am trăit în timpul acestei revoluții LGBT și am văzut decăderea poporului meu. Vă sfătuiesc să stați tari în credință, împotriva acestei revoluții. Să nu vă lăsați înșelați, altfel orașele voastre vor ajunge ca San Francisco, unde sunt cu 80.000 mai mulți câini decât copii. Nu-i lăsați pe radicalii LGBT să-și promoveze politica lor anti-religioasă și antisocială în sânul poporului vostru. Dumnezeu să vă dea curaj și să vă apere țara! Amin.

Cântarea nopții

Daniel Turcea

Iubirea
ca o noapte de Paști, făclii aprinde
și tot atâtea stele îi urmează

drumul
înspre casă

e poate straiul de mireasă
pe care dimineața l-ar cuprinde

vezi, a venit

și nu eram
acasă

și-acum ne caută tot cerul, dinainte
și stele vin spre noi

o, prea frumoasă

cântarea nopții
care ne cuprinde